

om Ubergthethed og Kundskab til dansk Sprog, at sige, at Vedkommende skulle have opholdt sig her saa og saa lang Tid; thi det kunne vi vide, at en Borger i Thisted, en Mand i Slagelse og En i Kjøbenhavn have været her lige længe, og at der ikke er noget Ufordeeltigt om dem; men at indlade os paa at vurdere disse Mænd, er aldeles ugjortigt, og det vilde ogsaa være høist ubilligt. Disse Mænd have ikke spillet og forlange ikke at spille en saadan Rolle, at de ville have deres stille, beskæftede Liv trukket frem for Offentligheden, for den lovgivende Magt. Vi maae vælge Et af To: Enten give vi udmærkede Personer og dem alene Indfødsret, og sige dertil dem, der ere opbragne i Danmark, men tilfældigvis ikke fødte der, eller vi give, hvad Udalget har foreslaaet i Overensstemmelse med den tidligere Praxis, og hvad Indenrigsministeriet ogsaa har fulgt, Indfødsret til Folk, der have været her et vist Antal Aar, og om hvem vi ikke vide noget Ustikkelig. Med Hensyn til de allerfleste af de her nævnte Personer lyde Anbefalingerne ogsaa derpaa; det hedder: „Vi vide ikke Noget, som derimod kunde være til Hindrer.“ Saaledes have Øvrighederne i Reglen udtrykt sig, og Amtmændene i det Ringeste kunne heller ikke udtrykke sig anderledes; thi Øvrighederne kunne ikke kjende disse Personer. Overpræsidenten i Kjøbenhavn kan ikke sige Mere om de fleste Kjøbenhavnere, end at han ikke veed noget Ustikkelig om dem, og at adskillige private Mænd have sagt ham, at det var brude Mænd. Hvis vi altsaa ville holde os paa dette Standpunkt, saa maae vi have en almindelig Begrændsning; ville vi opgive dette Standpunkt, saa har jeg ikke Noget derimod, men man maa ikke sammenblande disse to Ting.

See: Den høitærede Ordfører maa dog meget have misforstaaet mig, naar jeg talte om den personlige Betragtning; thi ved dette kunde jeg kun forstaae Vurderingen af de personlige Egenstaber hos vedkommende Ansøgere, og de kunne ikke bedømmes efter det Kjendskab, som den Enkelte eller Flere have til de Paagjældende, men dette Kjendskab erhverves jo fra deres Omgangskreds og deres over-

ordnede Autoriteter. Den høitærede Taler satte jo ellers Priis paa det Vidnesbyrd, vi faae derfra, og have vi ikke nok deraf, saa maa der erhverves flere. Der er jo fremkommet et enkelt Tilfælde i denne Sag, hvor der et Vidnesbyrd imod en Mand, som dog imidlertid ikke er nærmere oplyst; men man maatte altsaa kunne staae de tilstrækkelige Oplysninger tilstede for at kunne dømmes om dem, der ansøge om Indfødsret; det maatte enhver saadan Ansøger være forberedt paa. Erholder man Vidnesbyrd om, at det er fortjenstlige Personer, at der er en Udmærkelse tilstede, ja, saa er der en positiv Grund til at indrømme Indfødsret; men dersom man ikke erholder et saadant Vidnesbyrd, oplyses det, efterat man har efterforsket, at der ere flere Omstændigheder, som gjøre ham ustkikket til at faae Indfødsret — thi min Mening er, at man skal være meget forsigtig —, saa har man samlet et Materiale til at kunne danne sig en saadan personlig Betragtning af Spørgsmaalet over Vedkommendes personlige Egenstaber eller Mangler, at man derefter kan sælde et begrundet og retfærdigt Skjøn.

Ordføreren: Jeg troer, at Alt, hvad den ærede Taler ansøgte, er besvaret af mig.

Tobiesen: Da jeg antager, at Forhandlingen nærmer sig sin Slutning, skal jeg endnu tillade mig nogle Øtringer for at anbefale det Øndrings- og Underændringsforslag, jeg har stillet. Jeg antager, at det i nærværende Dieblif vil være af særdeles Betydning, om det bliver klart for hele Nationen, at dette Thing, der netop sidder her i Kraft af Begge de Rettigheder, som betinges ved Indfødsretten, særlig har sin Opmærksomhed henvendt paa at værne om de Rettigheder, som ere særegne for Nationen, og med hvilke ingen Udtænging har Noget at staae, uden at der netop igjennem Lovgivningsmagten er givet ham Ret til at udøve dem.

Teesen: Jeg taug hellere nu end jeg taler, fordi jeg er af en anden Mening end den største Deel af de ærede Talere, som have udtalt sig; men efter hvad den ærede sidste